

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.104 van 13 juli 2018
in de zaak A. 224.633/X-17.170.**

In zake : de CVBA SRIBUNRUANG
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christiaan Bossers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Van Eycklei 10A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen: de STAD ANTWERPEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jim Deridder
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 210A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 februari 2018, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 31 januari 2018 waarbij aan de cvba Sribunruang de vestigingstoelating voor een massagesalon te 2018 Antwerpen, Breydelstraat 24, wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2018.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Vincent Leirs, die *loco* advocaat Christiaan Bossers verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 16 oktober 2016 treedt het politiereglement ‘vestigingstoelating voor massagesalons’ (hierna: het politiereglement) in werking. Het vereist een vestigingstoelating voor het exploiteren van verzoeksters massagesalon. Hoofdstuk 5 voorziet in voorwaarden, eensdeels, met betrekking tot de inrichting (“Stedenbouwkundige bepalingen”, “Brandveiligheid”, “Hygiëne”, “Ruimtes in het massagesalon”) en, anderdeels, met betrekking tot de uitbating (“een gunstig moraliteitsonderzoek”).

Verzoekster dient op 3 januari 2017 een aanvraag voor een vestigingstoelating in voor een massagesalon in de Breydelstraat 24 te 2018 Antwerpen. De verwerende partij deelt op 30 januari 2017 mee dat het dossier ontvankelijk is en dat een voorlopige vestigingstoelating wordt verleend.

Verzoekster wordt op 25 september 2017 en 19 oktober 2017 gehoord over tekortkomingen met betrekking tot de brandveiligheids-, hygiëne-, stedenbouwkundige en moraliteitsvoorwaarden.

Op 31 januari 2018 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen de gevraagde vestigingstoelating te weigeren. Hij overweegt *in fine*:

“[Het] blijkt duidelijk dat ook na het verstrijken van de regularisatietermijn, uw inrichting en uw uitbating nog steeds niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een vestigingstoelating voor een massagesalon. Op het vlak van brandveiligheid bestaan nog steeds inbreuken. Daarnaast voldoet uw uitbating niet aan de voorwaarden vermeld in artikel 17 en 18 van het politiereglement waarin o.a. wordt beschreven dat een politieonderzoek wordt gedaan naar ernstige aanwijzingen van feiten zoals omschreven in het Strafwetboek en vaststellingen en veroordelingen m.b.t. sociaal- en arbeidsrechtelijke verplichtingen. De vestigingstoelating, aangevraagd door de Sribunruang cvba, voor een massagesalon gelegen te Breydelstraat 24, 2018 Antwerpen wordt geweigerd.”

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring.

V. Voorwaarde van een ernstig middel

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster leidt een eerste middel af uit de “[s]chending algemene beginselen behoorlijk bestuur”.

In de eerste plaats wordt, inzake de beweerde niet-naleving van de brandveiligheidsvoorwaarden, toegelicht dat de verwarmingsinstallatie “ten tijde van de bestreden beslissing reeds volledig in orde” was, zoals blijkt uit het keuringsattest van 25 november 2017.

Voorts doet verzoekster gelden dat wat het verwijderen van verplaatsbare verwarmingstoestellen betreft, uit haar talrijke foto's overduidelijk blijkt dat ze niet langer aanwezig zijn in de kamers. De stadsdiensten konden dat in geval van twijfel zelf komen controleren.

Met betrekking tot het ongunstig moraliteitsadvies voor twee masseuses wordt opgemerkt dat die personen sinds maart 2017 niet meer bij verzoekster werken. De betrokken feiten zijn "al lang niet meer actueel"; de verwerende partij kon dat gemakkelijk controleren.

Nog een bewijs dat de verwerende partij niet zorgvuldig handelde bij haar beoordeling, is haar brief inzake de opheffing van het proces-verbaal in verband met een vermeende bouwovertreiding. Ondanks het feit dat verzoekster de inbreuken ongedaan maakte, wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoekster niet aan de regels inzake stedenbouw voldeed.

Ten slotte beklagt verzoekster zich erover dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de negatieve elementen van de zaak en dat andere, niet onbelangrijke elementen die verzoekster in een positief daglicht plaatsen, niet in aanmerking worden genomen.

Beoordeling

6. Met een brief van 31 augustus 2017 heeft de verwerende partij verzoekster een controleverslag van 24 februari 2017 inzake brandveiligheid bezorgd. Verzoekster wordt in het controleverslag aangespoord onmiddellijk het passende gevolg te geven aan onder andere de opmerking om een keuringsverslag van de verwarmingsinstallatie voor te leggen.

De opmerking wordt herhaald tijdens de hoorzitting van 19 oktober 2017.

Ten slotte deelt de verwerende partij verzoekster ook nog eens in een brief van 26 november 2017 mee dat zij niet in orde is met het keuringsverslag van de verwarmingsinstallatie; toegevoegd wordt dat “het voorgelegde attest is verlopen”.

Het blijkt niet, en het wordt door verzoekster ook niet beweerd, dat zij het vereiste attest aan de verwerende partij heeft bezorgd vooraleer deze op 31 januari 2018 de bestreden beslissing nam. Er treft de verwerende partij op het eerste gezicht dan ook geen verwijt dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het stuk 4 dat verzoekster thans bijbrengt, maar dat zij niet eerder aan de verwerende partij lijkt te hebben overgelegd.

7. Sinds de ontvangst van het controleverslag van 24 februari 2017 inzake brandveiligheid weet verzoekster ook dat zij alle verplaatsbare verwarmingstoestellen diende te verplaatsen.

Volgens haar heeft zij het bewijs van die verwijdering bijgebracht met “de talrijke foto’s van verschillende kamers” (stuk 5 bij het verzoekschrift). De verwerende partij, van haar kant, betwist dat uit de ingediende foto’s kan worden afgeleid dat de verplaatsbare verwarmingstoestellen werden weggenomen.

Ten minste in de huidige stand van de procedure lijken de foto’s waarop verzoekster zich beroept, per e-mails van 14 en 15 november 2017 aan de verwerende partij toegestuurd, terwijl verzoekster er door de verwerende partij nog met een brief van 26 november 2017 op geattendeerd is geworden dat zij alle verplaatsbare verwarmingstoestellen dient te verwijderen en dat voor deze inbreuk – in tegenstelling tot wat het geval is voor andere – geen bewijs is voorgelegd.

Het blijkt niet, noch wordt het beweerd, dat verzoekster de verwerende partij na deze brief van 26 november 2017 nog bijkomende

bewijsstukken heeft bezorgd of op een andere manier op de betrokken opmerking heeft gereageerd.

In die omstandigheden lijkt, met de verwerende partij in de aangevochten beslissing, te mogen worden aangenomen dat er geen bewijs is voorgelegd dat de verplaatsbare verwarmingstoestellen verwijderd werden.

8. Terecht wijst verzoekster erop dat zij tijdens de hoorzitting van 19 oktober 2017 meedeelde dat de masseuses H. M. en B. J. niet langer bij haar werkzaam waren.

Even terecht, evenwel, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster tijdens die hoorzitting verklaarde dat hiervan nog bewijzen zouden worden bezorgd.

Het blijkt niet, noch wordt beweerd, dat dit gebeurd zou zijn.

9. De bestreden beslissing herinnert, helemaal bij de aanvang ervan, aan de aangetekende brief van de verwerende partij van 31 augustus 2017 waarin verzoekster werd meegedeeld dat haar instelling niet voldeed aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een vestigingstoelating, onder meer inzake stedenbouw.

Dat verzoeksters instelling effectief niet aan de stedenbouwkundige voorschriften voldeed, geeft zij op het eerste gezicht zelf toe, door te benadrukken dat zij de situatie geregulariseerd heeft en de inbreuken ongedaan heeft gemaakt.

Die regularisatie is de verwerende partij, voorts, niet ontgaan. De bestreden weigering is niet op een stedenbouwkundig motief gebaseerd.

10. Wat ten slotte de “niet onbelangrijke elementen” betreft die de verwerende partij ten onrechte niet in aanmerking zou hebben genomen, wordt

vooral nog vastgesteld dat ze volgens het politiereglement, waarvan de bestreden beslissing een toepassing is, ook niet hoefden in rekening te worden gebracht en dat verzoekster zelfs niet beweert dat het reglement daarom onwettig zou zijn.

11. Het middel is in zijn geheel niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een tweede middel, afgeleid uit de “[s]chending van presumptie van onschuld”, gaat verzoekster in op het ongunstig moraliteitsadvies met betrekking tot de zaakvoerster.

Naar de mening van verzoekster valt het op dat de stad Antwerpen een verband legt tussen het immoreel karakter van het feit dat de zaakvoerster drie keer gehuwd is geweest en de feiten die uit de politionele bestanden zijn opgedoken, namelijk het houden van een ontuchthuis: “Alsof het feit van meerdere huwelijken automatisch tot een immoreel gedrag van een persoon zou [leiden] die makkelijk geneigd zou zijn tot zulke zedendelicten”.

Voorts is het volgens verzoekster nooit bewezen dat de zaakvoerster de verweten feiten daadwerkelijk heeft verricht. De feiten zijn nooit onderzocht geworden door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie en de zaakvoerster is voor de vermelde elementen nooit gesanctioneerd. De presumptie van onschuld is een pijler van de moderne rechtsstaat en er kan niet rechtsgeldig worden overgegaan tot het sanctioneren van verzoekster op grond van alleen de beweerde politionele bestanden.

Beoordeling

13. Lijkt het loutere feit van meerdere huwelijken inderdaad geenszins automatisch tot een “immoreel gedrag” van de betrokken persoon te mogen doen besluiten, *in casu* betreft de verwerende partij, om tot een ongunstige moraliteitsbeoordeling van de zaakvoerster te komen, daar ook nog de “specifieke gesteldheid van de huwelijken [...], het gebrek aan (nuttig) inhoudelijk verweer op de hoorzitting omtrent de inbreuken inzake schijnhuwelijk, het houden van een huis van ontucht, sluikwerk/zwartwerk en inbreuken op de economische wetgeving” bij.

14. Overeenkomstig het politiereglement, waarvan de wettigheid in het middel niet wordt betwist, moet een vestiging onder andere voldoen aan “een gunstig moraliteitsonderzoek”. Dit onderzoek bestaat, blijkens artikel 17, onder meer uit een politieonderzoek “of er ernstige aanwijzingen voorhanden zijn” van feiten omschreven in het Strafwetboek (uitgezonderd titel X ervan), de drugswet, de vreemdelingenwet en de fiscale wetgeving en uit een onderzoek “naar vaststellingen van en veroordelingen voor inbreuken op wettelijke verplichtingen die verband houden met of naar aanleiding van de exploitatie”. Artikel 18 bepaalt dat de burgemeester discretionair beslist of het resultaat van het moraliteitsonderzoek zwaarwichtig genoeg is om de vestigingstoelating al dan niet te weigeren.

De verwerende partij lijkt op het eerste gezicht dan ook te kunnen worden bijgevalen waar zij in de nota stelt “dat het politiereglement geenszins vereist dat er sprake zou zijn van strafrechtelijke veroordelingen opdat het moraliteitsonderzoek ongunstig zou kunnen zijn, en dat vaststellingen die door de politiediensten worden meegedeeld, kunnen volstaan”.

15. Te dezen blijkt de zaakvoerster van verzoekster in dat politionele bestand “gekend” voor: het houden van een ontuchthuis (processen-verbaal uit 1999 en 2001), de tewerkstelling in het zwart van meerdere masseuses (proces-verbaal van 2015), en een inbreuk inzake “economische wetgeving: geen vestigingseenheid” (proces-verbaal van 2015).

Volgens de bestreden beslissing voerde verzoekster tijdens de hoorzitting van 19 oktober 2017 slechts verweer met betrekking tot het houden van een ontuchthuis, waarbij alleen betoogd werd dat er (thans) geen erotische diensten worden verleend. Nog volgens de bestreden beslissing is er des te meer sprake van “ernstige aanwijzingen” van feiten zoals omschreven in het Strafwetboek aangezien “de vaststellingen rond zwartwerk/sluikwerk zich afspeelden in een massagesalon, het type inrichting waarvoor thans een vestigingstoelating wordt aangevraagd”.

Verzoekster, die daar niets tegen inbrengt, doet in het besproken middel op het eerste gezicht niet aannemen dat de betrokken gegevens niet voor “ernstige aanwijzingen” als bedoeld in het politiereglement mochten worden gehouden.

16. Het middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Een derde middel voert aan: “[s]chending van artikel 7 §3 van het politiereglement vestigingstoelating voor massagesalons”.

Verzoekster licht toe dat volgens de aangevoerde bepaling, de bestreden beslissing moest worden genomen binnen een termijn van 90 kalenderdagen na de melding van een ontvankelijke aanvraag, welke termijn eenmaal verlengd mag worden met maximaal dezelfde duur indien gerechtvaardigd door de complexiteit van het dossier. De eerste termijn van 90 dagen voor het nemen van de beslissing over haar aanvraag tot het verkrijgen van een vestigingstoelating verstreek op 30 april 2017; de tweede termijn van 90 dagen verstreek op 30 juli 2017. De bestreden beslissing werd bijna zes maanden later genomen.

Beoordeling

18. Verzoeksters belang bij het middel lijkt onduidelijk, meer bepaald laat verzoekster niet begrijpen wat een nietigverklaring op grond van het besproken middel haar bijbrengt. Artikel 7, § 4, van het politiereglement, waarvan verzoekster de wettigheid niet betwist, schrijft immers voor dat “bij het uitblijven van een beslissing binnen de vastgestelde of verlengde termijn, de vergunning geacht [wordt] te zijn geweigerd”.

Ook het derde en laatste middel kan niet op het eerste gezicht een nietigverklaring verantwoorden en is niet ernstig.

19. Hieruit volgt dat bij gebrek aan een ernstig middel alvast één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing niet vervuld is. Deze vaststelling volstaat om de vordering in haar geheel te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien juli 2018, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust ,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust